

ΚΟΥΚΟΣ ΑΝΤΙ ΑΗΔΟΝΟΣ

... Ο Θρασύβουλος ήτο άπελπις. Έβάδιζε μηχανικώς και διήρχετο άσυνειδήτως τὰς ὁδοὺς. Πού διηυθύνετο; Οὐδ' ἐκεῖνος ἐγνώριζεν. Έπελθοῦσα βροχή τὸν ἐπανάφερε εἰς τὴν πραγματικότητα

Ήτο άπελπις!... Τὰ χρυσὰ του ὄνειρα διελύοντο, τὸ μέλλον του κατεστρέφετο, ὁ βίος τοῦ λοιποῦ καθίστατο ἀφόρητος δι' αὐτόν· μία καὶ μόνη παρηγορία τῷ ὑπελείπετο: ὁ θάνατος.

Ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴ ἀνταγαπᾶται!

Μόλις περὶ τὴν ἐσπέραν κατῴρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἰσελθὼν κατηυθύνθη εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐκάθησε πρὸ τῆς ἐστίας διότι ἦτο βεβρεγμένος μέχρις ὀστέων. Ήτο μόνος. Ἡ βροχή ἐξω ἐξηκολούθει, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πνεύματί του κατέπιπτεν ἀδιάκοπος βροχή θλιβερῶν σκέψεων. Ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὕαλων τῶν παραθύρων ἀπήσπραπτον ὑπὸ τὴν λαμπρὴν τῆς λυχνίας μακραὶ ὕγραὶ γραμμαὶ.

Πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀποχωρισθῇ τῆς ἐρωμένης του. Τὰ νεῦρα του ἦσαν τεταραγμένα. Ἐκάθητο πρὸ τῆς ἐστίας ἐν τῇ ἐκαίοντῳ ζύλῳ θρυῶς, φέρροντα ἐτι τὴν χλόην τοῦ δάσους ἐξ οὗ ἀπεκόπησαν, ὡς τὸ τελευταῖον αὐτῶν κόσμημα, καὶ τὰ παρετῆρει ἀποτεφρούμενα ὑπὸ τοὺς θυσάνους τῆς διαλειπούσης φλογός, ἥτις τὰ περιέστεφεν ὑποψυρίζουσα.

Ὁ Θρασύβουλος ἐκάπνιζε βεμβώδης, προσηλωμένος ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Αἶφνης ἐν τῶν καιομένων ζύλων προσεῖλκυσε τὴν προσοχήν του. Ἐπὶ τοῦ ζύλου τούτου ἀνεγινώσκοντο εὐκρινῶς τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα ὀνόματος χαραχθέντα διὰ μαχαιριδίου.

«Μαχαιρίδιον ἐρώντος! Ἐσκέφθη ὁ Θρασύβουλος. Ἀρχικὰ γράμματα, τὰ ὅποια ἐχαραχθησαν ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐν ἡμέρᾳ ἔρωτος, ἐν στιγμῇ ἠδείας παραφορᾶς καὶ ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν ὁ ἔρως μεταβάλλει καὶ τοὺς μᾶλλον σοβαροὺς εἰς παιδιὰ!»

Καὶ ὁ Θρασύβουλος ἀνέπλασεν ἐν τῇ φαντασίᾳ του τὴν ἐξῆς σκηνήν: νεᾶνις προσμειδιώσα, ῥοδαλὴ καὶ φαιδρὰ ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ἀνθοστεφούς χλόης, καὶ νεανίας εὐειδὴς καὶ χαρίεις ἐγχαρᾶσσαν τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος τῆς ἀγαπητῆς του καὶ αὐτοῦ. Διὰ τῶν φύλλων ἐκχέονται ὡς κατὰ χρυσὰ βέλη αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, τὰ δὲ πτηνὰ παίζουσιν ἄδοντα ἐν τῷ βάθει τοῦ δάσους. Ὁσμὴ ἀπὸ τῆς διανοῦς χλόης πληροὶ τὴν χλιαρὰν ἀτμόσφαιραν. Εἶτα ἄβρὸς ψίθυρος πλήττει τὸ οὖς τοῦ δυστυχοῦς Θρασυβούλου: ἡχώ ἐξησθενημένη φιλήματος ἀνταλλαγέντος ἐν ἄλλοις καιροῖς. Τὸ φίλημα τῶν δύο ἐρώντων, ὅταν τὸ συμπλεγμα τοῦ ὀνόματος τῶν ἐφανῇ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς θρυῶς!

— Τί κρίμα! ἐσκέφθη ὁ Θρασύβουλος. Τοιαύτη ἡ μοῖρα! Τίποτε δὲν μένει διαρκές καὶ ἀμεταβλητόν! Ἡ αἰωνία πάλη περὶ ὑπάρξεως ἐπιφέρει εἰς πᾶν τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν θάνατον, ἐξ οὗ ἀναβιοὶ νέα ἐποχὴ. Τὸ δένδρον αὐξάνει ὁ ἄνθρωπος τὸ καταβαλλει ὅπως στεγασθῇ, ὅπως θερμανθῇ, ὅπως κα-

λύσῃ ὑπ' αὐτὸ τὰ ὀστά του. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀναγκὴν στέγης, θερμότητος καὶ φερέτρου, ὤφειλε τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο δένδρον, ἐφ' οὗ ἐνεχαραζαν τὸ ὄνομα τῶν δύο ἐρασταὶ νὰ καταστραφῇ ὑφ' ἐνὸς ὕλοτόμου! Ἀλλὰ, μήπως καὶ ἐγὼ τὴν ἐσπέραν ταύτην δὲν συμπληρῶ τὸ ἔργον τοῦ ὕλοτόμου; Δὲν ἐξαφανίζω καὶ αὐτὴν ἐτι τὴν ἀναμνησιν, ἥτις ὤφειλε νὰ λέγῃ εἰς τὸν βεμβώδῃ διαβατῇ: *ἐντεῦθεν ἀντιπαρῆλθον δύο εὐτυχεῖς*;

Καὶ ὁ Θρασύβουλος ἐξακολουθεῖ παρατηρῶν μετὰ πόνου τὸ καιόμενον ἐν τῇ ἐστίᾳ ζύλον καὶ ζηλεῖ τοὺς ἀγνώστους ἐκεῖνους ἐραστας, ὧν τὴν εὐτυχίαν οὐδέποτε θὰ ἀπολαύσῃ. Ἀγαπᾷ καὶ δὲν ἀνταγαπᾶται· θὰ προκαλεῖ δὲ τὸν γέλῳτα τῆς ἐρωμένης του, ἐὰν ἀπετόλμα ποτὲ νὰ χαραζῇ τὸ ὄνομα τῆς ἐπὶ δένδρου.

Ἡ βροχή ἐξακολουθεῖ ῥαγδαιοτέρα καὶ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Θρασυβούλου δὲν ἐπαυσεν ἡ βροχή θλιβερῶν σκέψεων, ἐπὶ δὲ τῶν παρειῶν του ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὕαλων ῥέουσι μακραὶ σταγόνες ἀπαστράπτουσαι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας του.

Ἡ θύρα τοῦ δωματίου του κρούεται αἶφνης καὶ εἰσέρχεται τις τῶν φίλων του εὐθυμος καὶ ζωηρός. Ἐρωτᾷ τὸ αἴτιον τῆς μελαγχολίας τοῦ Θρασυβούλου οὗτος τοῦ δεικνύει τὸ ζύλον, τὰ ἀρχικὰ γράμματα μελλόντα νὰ ἐξαφανισθῶσιν ὑπὸ τὰς φλόγας καὶ τοῦ ἐκθέτει τὸ αἴτιον τῆς θλίψεώς του.

— Εἶσαι θεότρελλος! ἀπαντᾷ ὁ φίλος του γελῶν σπασμωδικῶς.

— Πῶς; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Θρασύβουλος.

— Καὶ βέβαια, διότι τὰ γράμματα αὐτά, τὰ ὅποια σὺ φανταζέσαι ὅτι ἐνεχαραξέ χεῖρ ἐρώντος, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ διακριτικὸν σημεῖον, τὸ ὅποιον θέτει ὁ δασονόμος ἐπὶ τῶν πρὸς ἀποκοπὴν δένδρων, πρὸς ὁδηγίαν τῶν ὕλοτόμων!!!

Ν. Θ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Εἰς Προδοτὴς

(ἀληθὴς ἱστορία)

Ἐκοιμᾶτο ἡ ὠραία Κωνσταντινούπολις τὸν τεταραγμένον καὶ ἀνήσυχον ὕπνον τοῦ ὑποδούλου ὑπὸ τὴν σπάθην καὶ τὴν αὐθαιρεσίαν τῶν κατακτητῶν τῆς. Ἡ νύξ ἡπλοῦτο ἐπ' αὐτῆς ἀσέληνος, σκοτεινοτάτη. Τὰ ὑπερήφανα μέτωπα τῶν μεγάρων, αἱ ἀγριόμορφοι ἐπάλξεις τῶν πύργων, καὶ οἱ μεγαλοπρεπεῖς κῶνοι τῶν μιναρέδων τῆς ἐξηφανίζοντο ἐν τῷ ὕψει ἀνεπαίσθητως ἐντὸς τοῦ σκότους τῆς νυκτός, — ἤρεμα, ἄνευ οὐδενὸς κρότου, ἄνευ οὐδεμιᾶς φωνῆς. ὥσει ἔρημα. Μόνος δὲ ὁ Κεράτιος, ἐν τοῖς γαληνιαίοις ὕδασι τοῦ ὁποίου ἐνεκατοπτρίζοντο τὰ λαμπρὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ἐψιθύριζε μονότονόν τι καὶ μυστηριῶδες, μᾶλλον κλαυθμηρόν, ἄσμα ἀνὰ τὰς εὐώδεις ἀκτᾶς του, ἀλλὰ καὶ κατὰ πολὺ ὅμοιον πρὸς τὴν ἐλαφρὰν ἀναπνοὴν τῆς κοιμωμένης Κωνσταντινουπόλεως.